

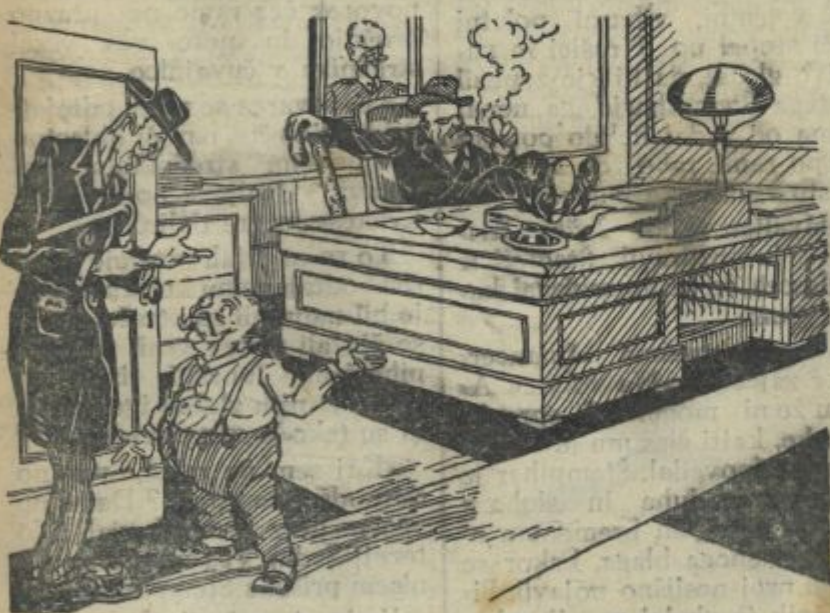
Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
 Cena oglasa: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. — 50, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 5.— Za inozemstvo L. 22,50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 22. januarja 1925

št. 4.

To in ono od nas - vsem za kratek čas.

Prvi pravi, drugi pravi,
 že je zadnji čas,
 da gre stara vlada v pokoj
 vzame da slovo od nas.

A račun je brez krčmarja,
 svet nasprotno se vrti,
 kdor ni trden več na nogah,
 pa z rokami se drži.

Mussolini puši pipo,
 kaj ves svet je njemu mar,
 on sedi na svojem stolcu,
 on je sam svoj gospodar.

On postal je odgovoren,
 za vse dobre, zle stvari,
 za dež, točo in povodenj,
 kar v državi se zgodi.

Lev popade državljana,
 ko po cesti mirno gre.
 »Joj,« zavpije mož ves v strahu,
 »saj veš lev me še požre.«

»Kaj ne veste te stvari še,
 kje pa bili ste ta čas? —
 da za vse, kar lev stori vam,
 odgovarjam samo jaz?«

Če moža je manj bolelo
 na besede lepe te,
 tega ni povedal nihče,
 tega tudi Čuk ne vé.

Vé pa za prepir mesarja,
 ki naj imel bi le en glas.
 On je debel za dva soda,
 a profesor je kot klas.

In naj klas z glasovi tremi
 več šdloča nego on;
 končno pa je še vprašanje,
 kdo je večji »pantolon.«

To in ono zdaj godi se,
 to in ono se še bo;
 še prihodnji dnevi morda,
 nam novosti prinesó.

Gorica, 22. januarja.

Mussolini je naredil v 48 urah normalne razmere, ki se odlikujejo po tem, da so danes snoparji sami v parlamentu, kar je uspeh posebno v tem, da lahko sklepajo brez prepisov, kar se jim poljubi. To je vsekakor v dobrobit in progres države.

Čuka na palci posebno zani- ma novi volilni zakon, (ki je seveda sprejet) in se mu le škoda zdi, da ni vlada sprejela in odobrila volilni zakon po načrtu.

Včasih je bila namreč navada, da je več veljal glas ti- stega, ki je več posedoval. Ve- leposestniki so imeli večji glas kot drugi. Po tem je prišla splošna volilna pravica, ko je imel tolikšen glas hlapec kot gospodar.

Svet pa preklemsko na- preduje in »naprej gre«. Danes so pa hoteli dati več glasov ti- stemu, ki nima mnogo posesti v zemljišču, ampak v glavi. Po- sest možganov pride tedaj v poštev. To pa je zaenkrat pa- dlo v vodo.

Čuku na palci na je ravno to najbolj žal. Koliko zabave je radi tega prikrajšane. Le pomi- slite debelega mesarja, ki gleda tenko profesorsko trsko z za- ničevanjem: »Ti ščene boš imelo tri glasove, jaz pa enega, ko bi moralo biti ravno na- sprotno. Kar na tehtnico s te- boj! Tudi, če s tehtava možga- ne, stavim, da moje tehtajo več nego tvoje. Pametnejši pa tudi nisi nego jaz; saj rič ni- maš. Če bi bil pameten, bi si vsaj suknjo znal pridobiti no- vo.«

Pa bi se srečala dva vseučil- liška profesorja, ki imata po več glasov in bi se nahlulila: »Kaj ti imaš več glasov, ki u- čiš, da je človek iz opice? ko- liko glasov morajo imeti potem pa tvoje opice?«

Ta, ki ima en sam glas, bi nahlulil onega, ki ima več gla- sov: »Ti, ki te še toliko ni, da bi en sam glas toliko zalegel, da bi te slišali in jih moraš li- meti več, da sploh prideš vpo- števek — kaj boš ti!«

Sploh si Čuk na palci ne more prav predstavljati, kako bi merili človekove možgane, ali po vnani uniformi, ali po učnem spričevalu, ali pa bi preiskali možgane s posebnimi

žarki, s katerimi se vidi skozi glavo. Čuk na palci gotovo upa, da bo v tistih časih imel naj-

manj toliko glasov, da bo lah- ko izvolil svojega poslanca, Čuk na palci.

MED LOVCI.

Lovec: Pomislite! Danes sem videl jelena, ki je bil tako velik kot kak vol.

Gospod: Jaz sem pa videl ogromno ponev, najmanj tako obsežno kot kaka kočija.

Lovec: Pa čemu pa bo taka velika ponev?

Gospod: Da bodo pekli tvojega jelena.

Štempihar.

»Štempi« iz Zagorja so bili baje pravi gigantje; najmoč- nejši med njimi pa je bil »Pi- har«, tako so ga imenovali radi tega, ker je bil znan kot stra- sten lovec in je vedno kaj »pihnili!« Slišal sem nekoč, ka- ko je pripovedovala stara kmetica radovednemu vnuku:

»Da Joško! Štempihar je bil orjak, kolena je imel kakor dva krožnika in prste močne kakor kljuge, snajco je nosil vedno spredaj odprto; pozimi kot poleti je kazal naga prsa, ki so bila bujno porastla, na zadnjem členu je imel dlake, da bi ga lahko česal!«

Štempihar je imel malo po- sestvo, katero je res uzorno urejeval. Bil je poleg tega tudi tihotapec. Zakaj pa naj bi bil sicer doma na meji in čemu je neki Bog podelil človeku malo moči! Obmejni stražniki so tr- dili, da mora imeti skrivne zve- ze s hudičem samim. Povsod ga je bilo dosti. Kjer niso mo- gli navadni ljudje iztakniti skrivnih steza, tam je našel Štempihar že kako luknjo in jim pomogel na drugo stran. In vse se je vršilo tako »po- človeško«, ne glede na to, da je njegov stalni pozdrav: »Hvaljen bodi Ježeš Kriščeš!« proti vsaki zvezi s hudiči.

Nekoč je prišel na primer nov finančni stražnik na ob- meino stražo in bi si rad zas- služil kak »križec« ali tudi »penzija« mu ne bi škodila. Prežal je ponoči ob najbolj sa- motnih stezah v gorah na

Štempiharja, ne da bi ga kdaj sploh uzrl. Ko pa je zopet ne- koč v temni, viharni poletni noči stopal po Hrušici in pa- zljivo gledal, da bi kje zapazil kletega Štempiharja, ga nena- doma od zadaj nekdo potrep- lja po rami, tako da se je na mestu zgrudil na kolena.

»Hvaljen bodi Ježeš Kri- šteš«, je pozdravil Štempihar z glasom, ki se je razlegel ka- kor grom.

Ves prestrašeni »financer- ček« zajecelja: »Na veke...« A- men že ni mogel več spraviti iz sebe, kajti glas mu je popol- noma odpovedal. Štempihar je izginil brez duha in sluha s svojim orjaškim bremenom u- tihotapljenega blaga, kakor se je bil prej neslišno pojavil. Fi- nančnik je gledal za njim, ka- ko je mogočno korakal in ven- dar ni bilo slišati niti ene sto- pinje po kamenitih tleh; jasno je videl, kako se je tihotapec krepko opiral med hojo na malo drevo, ki mu je služilo za palico, toda niti najmanj- šega glasu ni bilo slišati.

Čudovit pojav in nenadno izginjenje tujega človeka je gnalo finančniku mrzel pot v obraz.

In kaj je vendar bilo? Zviti Štempihar je ovil čevlje in spodnji konec palice lepo v volnene čunje, ker je hotel pri svojih »nočnih izletih« delati kolikor mogoče malo ropota.

Neki drugi obmejni straž- nik se poslovi mrzlega zimske- ga večera od svojih tovarišev z besedami: »Brez Štempi-

harja se danes ne vrnem do- mov! Ali živ, ali mrtev!«

Prežal je pol noči z nabito puško v roki za drevesom ob zameteni stezi, dokler ga ni premagala utrujenost in živ mraz. Tedaj sede na bližnji hlod in trdno zaspi. Med tem jo primaha mimo Štempihar z velikansko krošnjo na hrbtu. Šrajco je seveda na široko od- pel, kljub temu, da je mraz pretresal mozeg in kosti. Paz- no obrača svoje risje oči na vse strani, da bi kje uzrl kake- ga obmejnega »pobalinčka«. Nenadoma obstoji kot prira- stel k tlom; že od daleč zapazi pri vzhajajoči mesečini puški- no cev. Brez najmanjšega ro- pota odloži svoje breme in je skrije med divjim skalovjem. Nato gre naravnost k sumlji- vemu kraju, kjer je čepel »za- nesljivi« finančnik in sanjal zaviti v debelo suknjo o speči Matjaževi vojski ter tiščal po koncu med koleni nabito »pi- halnico«.

»Hvaljen bodi Ježeš Kri- šteš!«

Nič odgovora! Štempihar dreza s svojo »palico« ob o- trplo kepo, kakor če bi ležala na tleh ubita kuščarica; nato vrže napol zmrzlo »suknjo« povprek čez rame na prazno krošnjo in nese ves vesel stražnika v čuvajnico.

»Ta stvarca se mora odtajati pri topli peči«, naroči oblastno dremajočim stražnikom, po- zdravi: »Hvaljen bodi Ježeš Kriščeš« in gre dalje.

To so nagajali pozneje tova- riši »odtajanemu kolegu«, ki se je bil napravil na stražo, da bi se živ ali mrtev vrnil s Štem- piharjem, Junaški finančnik pa se je njih zlobni igri muzal in se tako-le zagovarjal:

»Kaj sem pa rekel, predno sem odšel na stražo? Da se ne vrnem brez Štempiharja! No torej! Sedaj Vas vprašam: Ali nisem prišel s Štempiharjem?«

Kadar je začutil Štempihar v srcu željo po patrijotskem udejstvanju, tedaj se je na- pravil v gozd kneza Gromovi- ča, ki je ležal tostran meje. Pa nikar ne mislite, da je šel sedet v hladno senco ali pa ležat na zeleni mah, kakor danda- nes delajo naši »narodnjaki« pri zelenih mizah. Štempihar je bil politik svoje vrste in tu- di izvrsten minister za »notra- nje zadeve«! Šel je torej nad jelene in srnjake, zakaj zagor- ski lovski tatje so smatrali l. 1866., ko je bil knez Gromo- vič v vrstah sovražnikov, za naravnost patrijotsko dolž- nost, da postrelijo »sovražni- ku« v gozdu vse do zadnjega srnjaka.

(Dalje.)

Frks pri volitvah.

Kakor vsi veste, sem jaz jugoslovanski državljani, ker »držim« za Jugoslavijo. (Čudno, se mi zdi, da se imenujejo jugoslovanski državljani tudi tisti, ki ne držijo za Jugoslavijo.) Kot jugosl. državljani pa moram iti po stari navadi najmanj vsako leto štirikrat voliti, da se na ta način država najlažje konsolidira. (Opomnim, da beseda »konsolidira« nima nič opraviti ne s konzulom ne s soljo.) Tako me tudi zdaj zadene volilna dolžnost. Božja štrafenga je hotela, da volim ravno v okraju, kjer so volilci najbolj zavedni in sicer tako zavedni, da so postavili kar 13 volilnih list. Nesrečna številka. Ker so pa volilci in kandidati z vsemi nesrečami obloženi, to še ni taka reč in se ne zmenijo zato. Pravi zlodej pa je z agitacijo. Človek ne ve, katero izmed trinajstih strank bi si izbral. Vse so dobre, vse so edino zveličavne, vse imajo najboljše šanse za zmago, vse bodo po volitvah delile same dobrote. Človek bi najraje volil vseh trinajst strank, če bi po drugi strani vse te stranke ne skušale dopovedati o drugih strankah, da so črne, nazadnjaskе, da molzejo kmeta in zatirajo prosveto, da so krvose, da jih je treba pomesti, da so nasprotnice države itd. Tako človeka po drugi strani zopet prepričajo, da bi ne volil za nobeno izmed 13. strank in si napravil sam svojo stranko in svoj list, svoje kandidate in svoje volitve po vrhu.

Pa sem vprašal svojo ženo: »Kaj praviš ti?«

Ona pa je dejala: »Ti vedno siliš tja, kjer je gotova nesreča. Mene pa ne poslušaj.«

»Za božjo voljo«, sem dejal, saj ti še nisem povedal, kako bom volil. Počakaj malo. Volil bom tako, kot ti hočeš.«

Saj nisem vedel, kako hoče ona, da naj volim. Bila pa je potolažena vseeno.

Začela pa se je držati jezno dekla. »Kaj ti je, Mica?« sem vprašal.

Ona pa je naredila usta, kot da hoče ž njimi konkurirati dolgemu nosu in reče ne preveč prijazno.

»Te volitve so vse zmešale. Tudi nas, gospod. Me reve pa nimamo besede. Tudi od hiše bom šla.«

Mica je poštena dekla, zadovoljen sem ž njo. Take de-

kle ni lahko dobiti v teh časih. Bilo mi je malo težko. Pa sem dejal: »Ali imaš tudi ti svojo stranko, Mica? Če se zgovoriš z gospo, volil bom pa tvoje.«

Pa pride naša mlekarica, ki nam že pet let nosi mleko nekoliko dražje kot drugim in mi kar naenkrat podraži mleko.

Meni zapre sapo; toliko, da še vzkliknem: »Cujte, ali ste res znorela?« Ona pa: »Saj itak ne vemo, mi kmetje, kako bo potem, po volitvah.«

»Moj Bog, saj volim z vami, ako Bog, moja dekla in moja žena hočejo.«

Zvečer sem že truden od volitev. Grem v najtišjo gostilno in si ukažem prinesiti četrt vina.

Vrag vendar! Padel sem v sredino shoda. Nekdo mi je nataknil ogromen plakat na nos. Sežem v žep in že vidim, da so polni žepi agitacijskih listkov. Gostilničar mi prinese mesto vina časopis. Miza je bila popisana s samimi »živijo« ta ali oni in z »doli« s tem ali drugim.

Hotel sem jo popihati. Pa me zgrabi za rame železna roka. Bil je moj znanec Riba: »Kam pa ti, odpadnik?«

»Od kdaj pa odpadnik?«

»Z nami boš volil.«

»Rad. Saj že letim. Sicer pa vprašaj mlekarico, mojo deklo in mojo ženo...«

Bežal sem. Pred trinajstimi

strankami sem bežal. Truden in poten sem prišel pozno po noči domov. Zaspal sem in zasnanjal trudne sanje.

Bil je dan volitev. Vsi pogledi so mi zabičevali molče in krvavo: »Da boš držal bese do!«

Molče sem stopil v volilno dvorano. Trinajst skrinjic se mi je zameglilo pred očmi. Predsednik me je vprašal, če znam voliti. Molče sem prikimal. Stisnil mi je krogeljico v roko.

Tedaj me je oblihl mrzel pot. Saj nisem vedel, katera skrinjica je prava, za katero tiči volja mlekarice, žene in dekle?

Šel sem ob vrsti skrinjic in potikal roke vanje. Ena, dve, tri... Moja roka je bila že trudna, prsti so krčevito tiščali kroglico. Štiri, pet, šest... Roka me je že skelela. Sedem, osem, devet... Bil sem že ranjen, na prstih se je poznala kri. Deset, enajst, dvanajst, trinajst...

Ko sem potegnil roko iz zadnje skrinjice, sem videl, da imam kroglico še v rokah, potno, vročo in jo kažem predsedniku, ki me debelo gleda; v tem gledanju pa se predsednikov obraz spremeni v obraz moje žene...

Prebudil sem se. Vse je tekelo po meni. V pesti pa sem tiščal gumb od srajce...

Že danes toliko trpim, kaj šele bo!

Frsk.

V dvomu.

Kdo naj raztolmači mi, kak' do zaključka pridem; če v tebi pravcat vrag res ni, ti enkrat že uidem.

Ne, motim se, to vrag ne bo, saj vrag le duše jemlje, a tebe pa tud' za telo skomina že prijemlje.

Da sama ne telebim v past, zdaj bolj s preudarkom pišem, li z dušo češ telo še vkrast, če k tebi jo pobrišem?

Trpinči me res dvom te dni, skom sem sklenila znanje; brez jesti človek ne živi, pa tudi ne brez spanje.

In če si vrag, al'njegov brat, še to naj ti narišem, pa naj bo to za zadnjikrat, prej ko te v uho pišem.

Za lorberjevo bi pero se koj na pot podala.

Za pelin, znamenje grenko, se težje bom odzvala.

Pa kaj, vse to je prazen dvom, in prazen strah je tudi; s korajžo se zagnala bom, čeprav so časi huđi.

Klobuk očetov, dober bo, ne zabim tud' kožuha, pripnem nanj hrenovo pero, noče v škornje — primojduha!

Na rame, Ančka, oprtnik, pa po te na postajo, da stabo enkrat pridem v stik, za trnjevo ograjo.

Izvolim za sestanek pa le ono si postajo, ki spred in zadaj skrita vsa z bodečo je ograjo.

Ker to-le jemljem zdaj v ozir, da cel iz trnja prideš, v nespোরазum in v hud prepir če tamkaj z mano prideš.

Beseda »da«, beseda »ne«, ta bode odločila, in oprtnik na rame že bom prazen naložila.

Če slutnja narekuje ti: med nama ne bo sloge, »adijo«, fant, že rešen si za vedno — me nadloge. Med nama pa ostane naj to snidenje le tajno, čemu v svet in pa zakaj naj s to povestjo bajno.

Anica.

CHERUBINI

je poslušal v Parizu glavno skušnjo prve skladbe enega svojih učencev. Zastonj čaka komponist na kako vzpodbudilno besedo velikega mojstra. Po končani skušnji se mu približa, a Cherubini molči še kar naprej. »Ali ne boste nič rekli?«, pravi ves razočaran. Cherubini odvrne: »No, saj mi ti tudi nisi nič povedal, čeprav sem te dolgo časa poslušal.«

LASKAV IZGOVOR.

Ludovik XIV. je odpotoval, da bi osebno vodil obleganje trdnjave Mons. Rekel je poleg drugih tudi slavnemu pesniku Racine (1639—1699), naj ga spremlja. Ludovik je namreč za vse pesnike, pisatelje, umetnike itd. res prav po kraljevsko skrbel in so mu morali biti zato tudi uslužni. Racinu se pa ekspedicija ni posebno dopadla in je ostal rajši doma, misleč, da kralj tega ne bo opazil.

A Ludovik je opazil, da je Racine ostal doma, in ga je takoj po prihodu v Pariz poklical k sebi. »Zakaj niste prišli?« ga je osorno nagovoril.

»Veličanstvo! Imam samo obleko za mesto in ne za potovanje. Zato sem naročil pri krojaču potovalno obleko. Toda čeprav je delal kar je le mogel, mesta, ki ste jih Vi oblegali, so padla vseeno prva, predno je obleko izgotovil.«

Kaj je hotel kralj na to? Iih je bil.

DRAGI ČASI.

Gospod sreča berača in se začudi, ko ga vidi hoditi brez bergelj, ktere je sicer vedno rabil. — »Mislil sem, da ste hrom, ko sem Vas še pred par dnevi videl z bergljami.« — »Kaj hočete, gospod! Časi so tako dragi, da včasih pustim berglje doma, da se mi ne izrabijo prehitro«, odgovori berač ponižno.

DVE ŽELJI.

On: »Povejte, gospodična, kaj bi si želeli, ako bi smeli izreči dve želji, ki bi se izpolnili?«

Ona (iskreno): »Želela bi si najpej — moža.«

On: »To je šele ena želja; in druga?«

Ona: »Hm, drugo željo bi prihranila, ko bi videla, kako se je obnesla prva.«

Kako v Gorici ulice škropijo.

V starodavnih časih so imeli v Gorici poseben velik avtomobilni voz, ki je bil narejen na ta način, da se ga je dalo napolniti s čisto studenčnico in voziti po ulicah v svrhu, da so curki vode, ki so potem prihajali iz zadka na prav nevsmiljeni način dvigali prah do petih nadstropij, zagrinjali v neprodirno meglo hiše in ljudi, ter pospeševali ljudsko higijeno.

Danes pa izvemo, da se je avtomobil nevarno prehladil, in se zdravi v goriški bolnišnici. Tudi so mestni očetje spoznali, da je bil naval tujcev radi higijenskega prahu preobčuten, zato so opustili sistematično dviganje istega s pomočjo posebne, zgoraj opisane priprave.

Videli smo pa nekaj drugega. Mestni uslužbenci so prišli s kanglicami kot angelci nebeški, nalivali vanje srebrne vodice in jo v veselje vseh mimoidočih zlivali po ulicah kot bi zalivali najnežnejše pomladanske rožice.

Mi smo bili vsled te lepe idile silno ganjeni, pretakali smo krokodilove solze za lepim avtomobilom in hvalili Boga, da smo prišli v tako sijajne razmere. Upamo, da bo pod vplivom blagodejnega škropljenja kmalu začela trava rasti po goriških ulicah. Pomandrati jo itak kmalu ne bo imel nihče.

BALZAC IN TAT.

O Balzacu pripovedujejo tole zgodbico, ki jo pa tudi sicer beremo. Ležal je v postelji, pa ni spal. Sliši neko ropotanje pri ključavnici, se obrne in vidi pri luči nočne svetiljke tatu, ki odpira njegovo pisalno mizo. Trenotek je bil kritičen, a Balzac se glasno zasmije. Tat preneha z delom, Balzac se zmeraj bolj smeje, tat nazadnje jezno vpraša: »Zakaj se pa smejete?« — »Ker ste tako neumni in brskate ponoči v pisalni mizi za denarjem, ki ga jaz pri belem dnevu ne morem najti.« Tat se je začel tudi smejati in je odšel; Balzac si je pa rešil denar in morebiti tudi življenje.

LOVSKA SREČA.

Naš prijatelj, ki rad lovske pripoveduje — saj ga vsi poznate — je pravil že več nego enkrat sledečo »resnično,« katero vam še jaz ponovim: »Nekeč sem imel res srečo,« je pravil in vlekel viržinko ter bistro gledal po navzočih in štel, koliko je mej poslušalci takih, ki mu ne verjamejo. »Pomislite, Komaj sem bil pol ure od doma, ko sem zagledal v ličju

divjo gos. Pomeril sem in sprožil. Nato sem šel, da pobrem svoj plen. Zdaj pa poslušajte, kaj dobim. Poleg rance je ležal v zadnjih vzdihih jelen. Ko sem ga hotel dvigniti, vidim, da leži mrtev zajec pod njim. Stvar se je zgodila namreč takole: Kroglja je šla skozi rano in ubila še jelena, ki je stal ne-

daleč proč. Ko se ta mrtev zgrudi, podere pod seboj še zajca, ki je čepel v zatišju. Ves vesel nad takim plenom, tlesknem z rokama nad glavo in ubijem divjo kokoš, ki je ravno nad menoj letela. Ali ni to več nego sreča?« —

»Tudi več nego laž je!« bi pritrdil kdo.

Dober odgovor.

Gospa: »Čujte, Pavlina; ako tudi je danes vaš prost popoldan, vseeno želim, da ostanete doma. Priredili bomo ples za povabljene goste.«

Pavlina: To pa to! Plešem pa zelo rada!

Horizia šanta, na 19. ženarja 1925.

Spoštemani aspót redaktór!

Jes On pozdraum an prosm od zamira, zakaj ki jes tulko cajta neč mohla pišat pr »Ščuka«, zakaj ki jes bla na moč bouna na štrbuh: moja žena je skuhu za Nadál (božič) velka fula (neka vrst štrukljev) pol moj nevd (nečak) aspót Jozeff Clipp zaklala soja velka svinza (prešiča?) an ha je poslala mene dost sladka mula (krvavih klobas, pomešanih s sladkorjem); an jes jela z velka apetik (z velikim tekóm?) fula an mula, kar ka mi je napela štrbuh za počt. Moja žena povazu je (je povezala?) moj štrbuh z debela štrik (z debelo vrvjo?) za ne štort počt štrbuha. Pol mi dau moja haspa 3 onča olio di ricino za sprhirat an 2 onča di mandorle za rezfirišat štrbuha. An ku ki je šla preč fula an mula, jes zdrou an spiet pišala pr Ščuka od politika.

Huhudine an naša Horizia šanta mela velka konkurenca za bit prva od usi miesta na Venezia Žulja, taku je zdej

ana velka cacaoš na politika. Ma konkurenca dobla je Uhudine, zakakaj tam rehirala honorevole Pisenti, ki ga je velka prijatla od Musolini. An taku: Musolini neč bala se soja velka hleva (leva?), neč bala se kudiča an opozicjon, tud neč bala se Horiziana, an taku štorla dobt konkurenca Uhudine.

Uhudine rada bi dobt anke naša Mont de Piedád, sakai ki druha reč odnesla že preč od Horizia šanta. Mont štori primt šolda samo na impenjo (zastavilo?) an na hiperpoteka (vknjižbo?) — an Horiziani že mela neč šolda za nest na Monta za pršparat, neč mela več zlata ura an rinka za zastaut an za primt šolda, sakai pol nucala Horizia šanta Monta.

Una nedielja, kaj ki je bla tulko ščavo na placa Viktorja, še bol več kukr od sv. Andrea, je napravo don Gregorkic ana velka zlata maša pr cirku od Šankt Ignazijo. Kdaj Ei je stara aspót napraula zlata maša, dva taužent sciavo čakala na auto an kričala Živio Gregorkic, jes pa kričala Eviva an žvižgala, ma mene me neč slišala ta druhi, zakaj ki sem bla skrita za porton. — Ta je tud ana ražon (razlog?), zakaj ki Horizia šanta neč dobla konkurenca na Uhudine.

Jes On pozdraum s poštemanjem

Zanut Pišot m. p.

štric od Jozeff Clipp.

Za pijačo pa morate dati.

Prof. M., svetovno znan strokovnjak v političnem pravu, je bil pri izpitih za doktorat silno strog. Poznali so ga tudi po njegovi skromni obleki, tako da marsikdo ni slutil pod ponošeno suktnjo slavnega učenjaka. Nekega dne pošlje pedela za nujnim naročilom v mesto, sede v njegovo ložo in čaka, da prinese odgovor. Profesorju v pedelovi loži se približa kandidat, ki je imel naslednji dan pri njem svoj zadnji izpit; mislil je, da stoji pred pedelom in ga ogovori: »Čujte, prijatelj, ali je prof. M. v resnici tako strog in neizprosen pri izpitih?« — »Ne verjamem«, odgovori učenjaki profesor, »prepričali se boste sami, da ni taka zverina kot se splošno misli o njem. Ako ste vestno predelali predpisano snov, se Vam ni ničesar bati!« — »Vaše besede so me potolažile, gospod pedel; ako je res tako, dobite lepo napitnino in Vas potem povabim na čašo vina«, reče kandidat in ves vesel odide. — Naslednji dan stopi v dvorano in se prestraši, ko vidi med člani dozdevnega — pedela. Hoče se umakniti, a profesor M. mu zakliče: »Le bliže, gospod kandidat in sedite!« — Izpit se za silo obnese in kandidat je dobil potrebno večino glasov. Vzradoščen jo ubere po dolgem hodniku, a prof. M. ga dohiti in reče v šali: »Kar se tiče napitnine, mladi gospod, naj bo pozabljeno, a tamie v oni vinarni, kjer sem tudi jaz vsakdanji gost, morate dati za pijačo kot je domenjeno in obljubljeno!« Nato prine srečnega kandidata pod pazduho in gre z njim na čašo vina.

SAME LUKNJE.

Gospa (k perici.) »Ta srajca je že precej ponošena; pazite, da ji ne napravite kake nove luknje.«

Perica. Bodite brez skrbi; za novo luknjo tudi ni prostora več.

DOBRO JE!

»Kaj je vaša gospa študirala, medicino — ali pravo?«

»Medicino. Prav pa tudi hoče imeti vedno.«

Slovenska opera v Gorici. Pevsko in glasbeno društvo v Gorici uprizoni prihodnji mesec opero »V vodnjaku« s sodelovanjem orkestra, solistov in polnega društvenega zbora. Pevski zbor istega društva priredi v soboto 31. jan. t. l. v dvorani »Trg. Doma« DRUŽINSKI PLESNI VENCEK za člane in vabijence. Nevabljim vstop zabranjen. Kdor se želi udeležiti te družinske zabave a ni vabila še dobil, naj se zglaš pri g. Rud. Leupuščku, Via Carducci 7, ali pa v »Narodni Knjižarni«.

Jazonova Rajža!

(Rime na »ona«.)

Jazon je bil demon. On je dal milijon, biljon, quadriljon, celo še quintiljon samo za en dopjon.

V sili pa je prijel za kanon, zato so ga ne glede na bonton in pardon, spravili v eizempon, slov. hlapon, ga odvedli skozi parfon čez balkon v paržon v en kanton, kjer je smrdel.

Tu je dobil en litron, en šifon, ki mu manjkala je štropon. Dalje velik bombardon, gramofon in en karton, v kotu pa je bil kaštron in en balon.

Jazon je vzel balon in ušel z njim skozi plafon čez balkon v Symplonski Lyon.

Nato sta šla on in njegov kompanjon dr. pl. Dinamon na štacjon, vzela separat vagon in se odpeljala v Babilon.

Ko je zvedel Salamon, da je prišel Jazon, ga je hitro povabil na svoj tron. — Jazon se obleče v salon in stopi preoblečen pred Salomonov parfon.

Nato sta šla on in njegov kompanjon dr. pl. Pantalono, ko je odprl ta zadnji — parfon, na štacjon. In Jazon stopi v Salomonov salon in napravi tu velikanski poklon.

Jazon vidi tu velikanski tron, na katerem sedi Salamon. Salamon pravi svojemu kompanjonu dr. pl. Pantalonu, da naj prinese Jazon en poveron, en limon en poveron, en dopjon, kjer bo notri šifon, ter naj spravi vse to v en kason in naj pošlje v London.

»Pardon g. Salamon« pravi Jazon, ko odloži Salomon telefon. — »Jaz sem Jazon, tu je moj kompanjon dr. pl. Dinamon. Ravno nas je pripeljal postiljon, da si ogledava Vaš tron.«

»Samo da niste kak špijon«, pravi Jazon, »si želite ogledati Babilon?« — »Da njih svitlost Salamon«, pravi Napoleon.

»Osedla naj se največji slon, Nanj naj sede Jazon in njegov kompanjon dr. pl. Dinamon in naj ju spremlja moj kompanjon dr. pl. Pantalono in cel eskadron. Razkaže naj se tem mesto Babilon.«

Drugo jutro ju je spremil Salamon na štacjon, da se Jazon spet prepelje na svoj dom. Jazon sede v hlapon, v katerem se je ravno peljal bataljon

beštjon, ki jih je kupil g. Pelešon. Jazon je stopil v separat vagon in se peljal v Symplonski Lyon.

Pantalono.

Nova moda.

Berač. Hvala Bogu, zdaj sem tudi jaz enkrat po modi oblečen.

Jakcu Spakcu!

Večkrat že sem v Čuku brala, da dekleta je fantja iskala, in če vmes le ni b'la spaka, da dobila ga je vsaka. Naj se tudi jaz potrudim, prilike da ne zamudim, ter v naprej se preskrbim, brzo, naglo naj hitim. V rokah že držim pero, pa študiram, kak' bi šlo. — Šment, kako naj le zložim, da čimprej moža dobim. Prvo sebe naj opišem, kar imam, tud' vse popišem, bode morda zame kdo, da mu k srcu to bo šlo: Let imam le trideset, (toliko jih še prištet), sem debele, močne rasti, da ti morem srce vkrasti; imam žage, mlin in hiše, beda naj me v uho piše; polne čebre, polne hleve, tud' na škednju niso pleve; res povsod je vsega dosti, ne boš yedel, kaj so posti. Eno le me še ovira, no, pa s tem ne bo prepira, ker moj prvi mož živi, a v zapečku le čepi; dedec je kot trska suh, ker prevelik je skopuh; kljuse staro, kašlja, kiha, smrka, pljuje, komaj diha; stavec ta, sedaj v kotu, dolgo mi ne bo na potu; zlezal koj bo pod zemljo, zve ko za ponudbo to:

Večkrat pravi: — Urša ti, to mi dela še skrbi, toliko imava vsega, kdo se bo veselil tega. Morda se še omožiš, ko se starca me znebiš; men' zrahljala si kosti, blagor mu, kdor te dobi! — Up mi s tem je vlij v glavo, v Čuka brž s ponudbo to: Nisi li prestar, premlad, ter da imel boš mene rad tudi če le hlače imaš, lahko k meni kar pricokljaš. Ali pa mi brzjavaj, da se brzo vse napravi; če drugače ni, pa piši, ali pa, nos s tem obriši. Na vso vrednost, to je res, ga dobim, ni zlodej vmes; vsega več še v hiši bo, novo če dobim metlo. Zame če pobrigaš se, tu naslov moj in ime: so za Uršo me krstili, priimek Zloba določili; vzor sem babe sitnice, dom moj: onstran Koritnice.

NATANČNEJE PAČ NE MORE POVEDATI!

Kje stanujete vi, Glavina? Pri svojem bratu že od rojstva! In vaš brat? Z menoj! Ma spaka, kje stanujeta torej oba? Skupaj!

NEPODKUPLJIV OROŽNIK.

Orožnik ustavi avtomobilista, pa je začel sestavljati za pisnik in ovadbo radi prenašale voznje. Avtomobilist pa prosi, naj ga ne naznani in mu da razumeti, da bi mu v takem slučaju rad plačal večji znesek za molk. — »Za Boga, kaj pa mislite, gospod!« se razjezi orožnik, »ali menite, da se dam podkupiti? Vaša ponudba je naravnost žalitev!« — »Oprostite, gospod orožnik«, reče avtomobilist ves v strahu, »ali mislite sem...« — »Razcimo pa«, ga prekine strogo oko postave in javnega reda, »ako bi bil jaz človek take vrste, koliko pa bi mi hoteli ponuditi?« — — —

UGANIL JE.

Berač hodi od hiše do hiše prosit miloščine. Pride k gospodu, ki mu da le pet stotink rekoč: »Enkrat ste imeli tudi vi boljše čase!« — »O ja, odvne berač, takrat so bili ljudje bolj darežljivi kot so dandanes!«

ZELO PRETRESLJIVO!

Petoliznik dobi pred cerkvi jo debelo zaušnico od svojega soseda. Sosed pride domov ter pove svoji ženi, kako se je vse zgodilo. Žena za vse radovedna, ga končno vpraša: »Ljubi moj mož, ali je bila zaušnica v resnici tako huda kot si mi praviš? France, mož, ki ni podvržen laganju, odgovori svoji ženi: »To ti povem, draga Katra«. Vsi zvonovi v zvoniku so takrat zazvonili k maši.

NA POLITIČNEM SHODU.

Kandidat za državno zbornico se predstavi cenjenim volilcem in pove med drugim: »Da, da, gospoda volivci, jaz pač smem trditi, da sem sin naroda. To malo, kar imam, imam zahvaliti samemu sebi in ne svojim prednikom. Prišel sem na svet brez beliča v žepu.«

STROKOVNJAK.

Tujec pride v gostilno, kjer so bile pretirane cene spričo slabe jedi in pijače. Ko je začel svoje kosilo, pride gostilničar in praša gosta, kakšno mnenje ima o vinu, ki ga je bil ravnokar pokušal. »Veste, gospod gostilničar, to vino je v resnici dobro in pošteno; ni kaj reči! Govorim Vam po svoji vesti, ker sem strokovnjak!« — »A tako, gospod, Vi ste gotovo trgovec z vinom.« — »To ne, imam le tovarno — octa!« odgovori zadovoljivi gost.

ZVITEŽ.

»Kako trpiš, da se tvoja žena izobrazila v glasbi.«

»Ker je to za moje zdravje mnogo boljše kot če kuha.«

Iz Vipave.

Pravijo v Vipavi, da že teče elektrika... ampak po glavah odličnih odbornikov »za vipavsko elektriko.« Vipavski občinski sluga Laternožig, da se že zelo veseli, da mu ne bo več treba prižigati zvečer po Vipavi »svetilk«. Bo prišla elektrika. Če ga pa vprašate, kdaj, bo rekel: »Ja, pej šc n'vejml!« — Veleugledni in velespoštovani zdravnik dr. Nezdružime, ki je nastopil »svojo prakso« v Vipavi, je baje propadel v tem in onem oziru, — Zadnjič sta hodila po tgru Jože Gromovnik in pa Hanzi, sluga dr. Piškeže, ki je bil baje prišel revidirat občinske akte (ker se bližajo občinske volitve.) Ta dva sta delala seveda revizijo po gostilnah. Ravno ko sta prišla od Lekanovih, sta zagledala na cesti lepo gospodično. Hanzi je takoj pocukal Jožeta za rokav in mu zašepetal: »Glej jo glej, Jože; to le pa jaz poznam. Videl sem jo, kako je s palčko po Gorici špancirala, pa se po fantih ozirala. «Kako se piše?« Jože pa se ni vedel spomniti, namreč, ker se ni hotel: »Truf... druf... Ah, hudič, pej se s...t, kdu se buo zdej spounul!« Molčala sta in šla h Karletu v hotel. Tam sta naletela na Makselna Klobaso, ki je kolo »sflikal«, pa na Pepita Kvanto, ki je podobice gledal. Tončk Kufronos pa je pri »šporgerstu« obiral mastno piško, ki mu jo je naklonila gospa hotelirka. Ravno takrat pa je vstopil tudi Tone Lačen. Z veliko ruto je imel obvezano grlo, ki mu je otekało radi tega, ker se mu je ženitoyanjski kolač zataknil. Pojedel ga je namreč sam, ko so bala vozili, čeprav so imeli pravico do njega vsi fantje. »Prav mu je, zakaj pa je tako požrešen!« je rekel Tončk Kufronos, ki je ravno zadnjo kost obral. Pa tudi dovtipen je tale Tončk: »Pej kej tudi ti nosiš »kufra« za svojim gospodom?« Je pozdravil Hanzita. Potem so mislili v kino. »Pej se s...t ti in Dučev kino, pa še njegovi stari avtomobili po vrhu, mi ga bomo pili, pa je!« »Ampak, v-v-vejste kej?« je s trudom govoril Tone Lačen. »Duč pa je imel na Silvestrov večer zęubo! Je rekel, da si bo že zapomnil Vipavce, zato ker so si najeli Ribijevo korijero za v Ajdovščino, mesto njegove. On se je namreč vrnil iz Ajdovščine in ni peljal v Idrijo.« »Hvala Bogu, dvakrat smola!« je zazdehal Tončk »pri šporgerstu«, ki je bil že zaspan.

Ko je imel priti dr. Piškež v Vipavo, je svetoval župan dekanu: »Kaj mislite, gospod de-

kan, ko bi malo zvonili. Dr. Piskež bi slišal in bi podvihal.«

»Ampak, gospod župan, saj se razumemo! Kako pa naj zvonimo, ko ni v zvoniku nobenega zvona, zadnji se nam je ubil o Vseh svetih? Kaj hočemo zvoniti s tistim za »večno uro?« Prečastiti gost bi si mislil, da ga imamo za norca, ali pa, da je kdo umrl, ga je zavrnil gospod dekan.

»Res žalostno!«
»Da, da, žalostno!«
»Nobenega zvona!«
»Da, nobenega zvona!« je ponvaljal gospod župan.

»Veste kaj?« se je domislil zopet župan. »Ampak tudi ura ne gre prav!«

»O, že deset let! Znana stvar!«

»Ampak, kaj bo rekel gost, če pogleda ob enajstih na uro in bo videl, da kaže eno!?...« je vprašal župan.

»I kaj neki? Mislił bo, da se je zamudil!«

»Ja, vraga, kaj pa če pogleda tudi na svojo uro?«

»Ja, bo mislił, da mu zastaja!« je pripomnil dekan.

»Veste, kaj sem se domislil? Kaj ko bi zlezal eden od »muralcev« na »turen« in počasi kazalec od ure potiskal naprej? Kaj pravite?« se je izkazal župan.

»Radi menel! Kar k mežnarju pojdite!«

In v resnici je čez nekoliko časa pričela ura svojo pot. Prištrogarjev Drejček je vsako toliko časa pomaknil nekoliko kazalec naprej.

»Da ne bo kaj hudega o nas mislił, gospod dekan!« se je vrnil župan k dekanu.

»Seveda, seveda!« je odvrnil g. dekan.

Ja vraga! Kmalu bi začel kar cel roman pisati. Pa za enkrat naj bo dovolj o ti Vipavi brez zvonov, z nevem koliko župani, s štirinajstimi gostilnami in dvema »baroma« ter z Dučevim »kino« Sentvipske doline.

Eden od mize »Prikuhanem vinu.«

Skrivne misli.

Zdaj ko novi časi; vsi naprej hitijo, »Petru« misli nove v glavi zdaj rojijo!

Misli ima »nove« kak bi se vodilo, kje bi se živel, kje bi se kosilo? Skrivne so to misli, ima jih le zase, v mislih teh omenja one lepe čase, ko lepo krogi »raše« je gospodaril, in na stroške drugim sebi gospodaril. Kapa ti kosmata, kak bi se živel, da bi se v bodoče tak skrbeti smelo! V prid le sebi biti, drugim biti v škodo, in da s tem še lahko svojim čistiš vodo!

Oh kako lepo je: »Da bi jaz krčmaril«, pa župan bil zraven, vsem bi gospodaril!

O gorje gotovo drugim bi zdaj bilo, kar se proti meni je kdaj govorilo! Da mi le še enkrat ta oblast je dana, da oblast mogočna vaškega župana! To potlej bi ljudstvo »vedelo«, in znalo,

kar se proti meni vse poprej je gnal! Peter misli, misli, živce vse napenja, kak bi se »uredilo« poln je hrepšenja!

Ali misli njega »nekdo« je uganil, mislił on za se je, ti ne boš me ukanil! Si v pravi luči se ljudem pokazal, in za zdaj ne bodeš »bril nas in pa mazal!«

Dobro to poznamo, kakšno imaš »vero«,

v naprej že vemo misli tvojih »ktero!« Ti zase zdaj misli, dalje le krčmari, mi pa bomo zase po navadi »stari!« Tvoje nam življenje vsem v zgled ostane,

s tem pa nikdo več nam ne zaceli »rance!«

Kar si ti med vojno, bil jih nam povzročil, ko si sam županil, preveč si poskočil! Pa če vsi zabil, vedi to zdaj »Peter« eden ki ne zabi, »raglja je na veter!« Raglja.

Prav je imel.

Slikar Meissonier je imel v svoji vili v Poissy vrtnarja, ki je poznal vsa semena, pa najsi so bila iz še tako oddaljenih dežel. Kar čudili so se mu. Meissonier ga je hotel enkrat malo potegniti, mu je pred prijatelji pokazal zavoj posušenih ribjih iker in ga je vprašal, kakšno seme je to.

»Pulpus fluximus, zelo redka tropska rastlina.«

»Ali traja dolgo, da vzklije?«

»Štirinajst dni.«

»Dobro, pa jo vsejte.«

Ko je vrtnar odšel, so se seveda smejali, misleč, kako so ga navili. Čez štirinajst dni se zbere družba zopet na vrtu in Meissonier pokliče vrtnarja. Zadovoljnosti si mane roke in ga vpraša: »No, ali je Vaša redka rastlina vzklila?«

»Je«, pravi vrtnar in pelje osuplo družbo k lepo izravnani gredi, na katero je bil povezan njen velik steklen lonec. Dvigane lonce, družba pogleda in se obenem spogleda — iz zemlje je štrlelo trideset do štirideset ribjih ust, kakor bi bila ravnokar vzšla. Grohot je bil seveda velikanski. Meissonier je moral hočeš nočeš vgrizniti v kisko jabolko in biti tiho.

Pravijo.

Pravijo, da so tiste čadrske frajle izlet na Mars opustile, in sicer iz samega usmiljenja do fantov, ker so videlo, da niso imeli ravno v tistem času kje prižigati svojih cigaret. Goreča ljubezen dobrodošla!

Pravijo, di je v Čadrgu mnogo sodnikov, ki krivo sodijo; pazijo naj se pa, da jih čuk ne bo obsodil.

Pravijo, da je v Čadrgu sestavljena tajna policija, ki bo Čuka zasledovala. A ima prezamašen nos, ni ga, izslediti kos.

Pravijo Ubeljci, da je M... jako nervozna bila, ker ni na Štefanov dan nič s fantom govorila, zato ga je v Čuka denila.

Pravijo, da bode sežanski trebušnik napravil 27. t. m. ples na »Čehovem skednju«. Blagajničar bode Teodorček z botegina; tajčar bode igral klavir, tajčerca bode za kelnerco. Trebušnik in bela globica bosta pa plesala »polštertane«.

Pravijo, da so bile »danske tetke« na Silvestrov večer zelo nejevoljne, in sicer zato, ker niso hoteli z njimi plesati »sežanski stricje«.

Pravijo, da sežanski Pavlihec in Drejček Bozinov ne bosta imela dvo-boja, ker sta se pogliala. Drejček je namreč dovolil Pavlihecu, da sme obiskati lepo Pavlico; to pa le takrat, kadar bo on doma. Pika.

Pravijo, da je sežanski Pavlihec fehtal po Orleku za novo leto klobase; v marsikateri hiši pa je dobil namesto klobas »laufpas«.

Pravijo, da so sežanski gasilci ob zadnjem požaru, ki je bil v Orleku, Orlečanom vse »kofe« izpili.

Pravijo, da v San Franciscu, Calif, imajo dekleta, ki prekosijo celo bukovsko občino.

Pravijo, da kadar dobi Tone Debeljak iz Jančevega brda pri St. Petru, sedaj v San Franciscu Calif. dosti dolarjev na kitajsko lotarijo, da gre domov.

Pravijo, da se nekemu boys-u tukaj najbolj dopadejo Black girls, katere najraje tuli.

NIRES!

»Vi ste po celem mestu okrog pripovedovali, da sem jaz slepar.«

»Vi se motite, gospod. Jaz pripovedujem vedno le novosti.«

GOBRA SLUŽBA.

»Kaj pa zdaj delaš?«
»Postal sem zet bankirja Zlatnika.«

»Take službe bi se pa tudi jaz ne branil.«

TAKO JE PRAV.

V tramvaju zahteva sprevednik listek tudi za dveletnega sinčka. Njegova mati protestira rekoč: »Kako more zahtevati vozni listek od otroka, ki še hlač ne nosi.« Nato se oglasi mala deklica: »Če pa gre po tem, meni sploh ni treba plačati voznega listka, ker hlač sploh nimam.«

TAKO JE.

Ženitbeni posredovalec: Deklica je lepa, mlada, in ima poleg tega 6000 lir dote.

Mlad gospod: Ne blebetajte! Jaz se poročim edinole iz ljubezni in to ne izpod 10.000 lir.

MED LOVCI.

»Moj Sultan, to vem je bil pa. Imel sem hlapca, ki se je pisal za Zajca in ga kar ni mogel trpeti.«

»Sreča zanj, da se ni pisal Vogal.«

VELIČANSTVO NA LOVU.

Veličanstvo se nahaja na lovu. Četudi ni nič zadelo, se vseno izrazi njegov pobočnik:

»Veličanstvo doma izborno strelja. Uspeh bi bil še večji, če bi se zajci kot za nalašč kretali vedno le izven vaše strelne črte.«

Dopisi.

IZ PADOVE.

Pozdrav od 20. polka poljskega topništva. — Pozdravljen, Cuk! steboj letnik peti, še k nam v družba se zaleti, kjer le vaju tukaj si želimo, da se skupno pogostimo.

Le pridite pogledat vi, v kakšni družbi zdaj smo mi, po beli cest' marširamo, po Laškem marše delamo. Poveljnik predaj jezdi le, od zadaj peljemo mi se, al' včasih pride tud' nazaj, okrega kakšnega kedaj, komando svojo govori, tako naj se zgodi.

A mi, kaj bi rekli že, to vem da čudni smo ljudje, sedeč na konju eni so, al' na topovih vsi lepo. Tako drvimo po vaseh, ljudi je mnogo v krajih teh, in ko opoldne zazvonil, ustavimo se tudi mi.

Ko vse vredimo, vsak hiti, da pašte šute — ne zamudi, nazaj ko gremo po vaseh, otrok je mnogo v krajih vaseh. In mi slovensko pesem včas, zapojemo vsi skup na glas, Kako nas gledajo ljudje, in stari pravijo možje: »Tedeški so, ti dižo mi« tako svoji stari govori. Mi vedno smo korajžni le, da krajsi čas naprej nam gre. Ko noč na zemljo vrne se, mi vračamo se trudni le. Tako se tukaj nam godi, ko tukaj smo Slovenci mi, ter težko čakamo, da kdaj, povrnemo se v mili kraj, kjer mul in pašte nikodar ni, kjer se slovensko govori. — Janez

Rupnik, Črnivrh; Jež Anton, Šentvid; Crv Ignacij, Sp. Idrija; Mavrič Jožef, Hrušica; Božič Anton, Sabonje; Kalin Maks, Sv. Križ; Pahor Jožef, Nova vas; Soban Angelo, Lokavec; Likar Jožef, Col; Vodopivec Metod, Dornberg; Ipavec Janez, Šturje; Belingar Karlo, Kromberg; Dolgan Jožef, Doljenje; Renčelj Mirko, Sežana; Škerl Jožef, Zabič; Muznik Jožef, Sv. Lucija; Fornazarič Ernesto, št. Peter; Svetina Anton, Dane; Laharnar Janez, Podmelec; Seražin Franc, Avber; Miljak Ljudovik, Lokve; Kavčič Peter, Dolje; Rijavec Stanko, Šempas; Devetak Mihael, Peč Sušel Ivan, Kozana; Kljun Franc, Mislje; Škapin Vekoslav, Avber; Uršič Anton, Gor. Novake; Breščak Ivan, Koritnica; Kragelj Franc, Renče; Obleskar Rudolf, Slap; Tušar Mihael, Sv. Lucija.

IZ ALEKSANDRIJE.

(Rajše pozno ko nikdar!)

Mirenske Slovenke v egiptovski Aleksandriji voščijo »Čuku na pal'ca« srečno novo leto. Istotako voščijo tudi vsem Mirencem in Mirenkam iz obeh koncev.

IZ MODENE.

Slovenski fantje, ki se nalajajo pri 2. polku težkega topništva v Modeni, pošljamo pozdrave starišem, bratom, sestram, prijateljem in vsem znancem. Najlepše pozdrave pošljamo letniku 1905, ki ga težko pričakujemo, da jim izročimo vse naše imetje, da homo potem spet šli obiskat naše zveste Slovenke, pa tudi nezveste.

Res dolge so urce, pa dolg je res dan, a prišel bo čas, ko bo greh kaznovan. Kongedo bo prišel, vsa žalost bo preč, mi lanskih deklet, ne maramo več.

Štrehar Jožef, Vipolže; Franceskin Franc, Vrtojba I.; Konjedic Feliks, Plava; Jerončič Ivan, Kostanjevica pri Kanalu; Stanič Alojz, Gor. Sekovo; Maver Anton, Lokve pri Divači;

Koder Angel, Bača; Šček Jožef, Vipava; Bandel Emil, Cipnje; Klun Anton, Trst (Rožan); Makuc Franc, Standrež; Čuš Ludvik, Sedlo; Pavlin Franc, Ravnica; Gruden Edvard, Nabrežina; Sirk Anton, Slavče; Šorli Franjo, Sv. Lucija pri Soči; Paroput Rok, Lenski pri Trstu; Mohorat Marijo, Boljunec, Istra; Bernasa Marko, Tore, Istra; Tokar, Bača; Ponjtar Viktor, Kobarid; Kragelj Franc, Zastolmin; Karinčič Franc, Kobarid; Vidrih Ivan, Goče; Marilant Marijo, Opčine; Leban, Lokovec; Leban, Lokovec; Knez Angel, Samotorce; Možina Ivan, Gropada; Dolgan Stanislav, Štorje; Puš Anton, Matulje; Volk Franc, Ostrožnabrdo; Čuček Karlo, Nova Sišica; Božič Svetko, Brezje; Rupnik Franc, Ledinje; Novak Franc, Vremški Britof; Kočevar Filjan, Kastelic; Valebole Ivan, Raček; Godnič Alojz, Komen; Jurec Vladimir, Gorenje pri Postojni; Zerkal Josip, Pliskovica; Bandel Alfonz, Pliskovica.

MATEMATIKA.

Brata Golz sta napisala za dunajsko dvorno gledališče veseloigro. Po prvi igri vprašata ravnatelja, če bo uspeha in kolikokrat jo bo dal še igrati. »To bomo videli po blažajni. Danes je sobota, gledališče je razprodano, je že taka navada; jutri je nedelja, nedelja je nedelja; ponedeljek bo pa odločil.« No, v ponedeljek sta bila brata že ob petih pred gledališčem in sta čakala na naval. Pet minut pred sedmo pa pridejo štirje ven. Tedaj reče prvi Golz drugemu: »No, vidiš, če gre sedaj še eden v gledališče, potem pa ravno nobenega ne bo notri.«

SLABA OPROSTITEV.

»Vi ste motili svoje včerajšnje predavanje z glasnim govorjenjem.«

»To ni res. Niti ust nisem odprl ves čas.«

»Le vprašajte svoje sosede; vsi bodo to potrdili.«

»No, potem sem pa gotovo govoril v spanju.«

PREVIDEN MOŽ.

»Mal stolček bi rad kupil za mojo ženo!«

»Ta je lep stolček iz trdega, hrastovega lesa.«

»Kaj pa mislite, da imam jaz jekleno glavo?«

REGERJEVA ZAHVALA.

Reger je igral glasovir v Schubertovem »postrvnem kvintetu« in neka gospa, prijateljica glasbe, mu je vsa navdušena poslala drugi dan par postrvi na dom. Zahvalil se ji je in rekel, da bo v prihodnjem koncertu igral Haydnov »volski menuet.«

PRAKTIČEN POGOVOR.

Zadolžen snubec. »Gospodična, v mojem srcu je prostor samo za vas.«

»Koliko bo pa moral moj oče plačati najemnino za ta prostor?«

DISCIPLINA.

Friderik II. je obiskal v bližini Potsdama nekó ljudsko šolo in je rekel učitelju, naj sprašuje otroke v njegovi navzočnosti, Učitelj je spraševal in obenem strahovito pretepal, ne meneč se za prisotnost kralja. Grdo je Friderik gledal. Ko je spustil učitelj otroke domov, je rekel kralju: »Oprostite, Veličanstvo! Če bi bila ta brezbožna drhal le količkaj opazila, da je še nekdo na svetu, ki ima večjo moč kot jaz, bi je resnično ne mogel nikdar več ustrahovati.«

LJUBI TOVARIS!

A (gleda k svojemu prijatelju ko piše pismo). Kaj? Tež mu lumpu pišeš »Spoštovani gospod?«

»Kako pa naj mu pišem?«

»Zapiši mu: Dragi kolega!«

IZDALA SE JE.

On: »Povej mi, Anica, toda prav odkrito, ali sem jaz res tvoja prva ljubezen?«

Ona: »Prisegam ti, dragi Tone, smešno pa je, da ste vsi moški enaki in izprašuješ iste stvari kot sta jih poprej že Pavel in Maks izpraševala.«

NJEN NAZOR.

»Ne, novega klobuka ti ne kupim, na noben način ne!«

»Tak mož! In ti hočeš biti potem še predsednik lepševalnega društva?«

VLJUDNOST NA BOJIŠČU.

V bitki pri Lipskem sta imela generala Horn in Hühnerbein svoje vojaške oddelke drug tik drugega. Horn je hotel pri naskoku na Wachau naprej, pa ni mogel, ker se je Hühnerbein obotavljal. Rekel je torej svojemu pribočniku: »Jahajte k Hühnerbeinu in vprašajte tega starega osla, zakaj se spreha kaka petelin na gnoju in zakaj ne napade.«

Pribočnik jaha tja in reče: »Gospod general Horn Vas vpraša, zakaj gospod general ne napade.«

Jezno je Hühnerbein motril pribočnika in se zadril nad njim: »Nikar ne lagajte, mladi mož! Tako moj prijatelj Horn ne govori. Natančno mi povejte, kaj Vam je naročil!« In pribočnik je moral povedati tako kakor mu je bilo naročeno.

Hühnerbein je zelo zadovoljno pokimal in nato dejal: »Povejte staremu volu tam pri Vas, če nima blata v očeh, da bi bil že davno moral zapaziti močvirje pred mojo fronto, ki ga moram najprvo dobiti, predno morem napasti.«

ODGOVOR.

»Kam pa, gospica?«
»Če le mogoče ne tja, kamor vi hočete.«

HANSA BILOW-A

je nagovoril nekó popolnoma mu tuj človek s staro frazo: »Stavim, da se me ne spomnite.« — »Stavite ste dobili,« reče Bülow in gre naprej, oni pa zija za njim.

TO JE RES TAKO!

Kmet je ležal na smrtni postelji in tožil, da bo moral umreti. »Potolaži se,« mu pravi sosed, »enkrat moramo vsi umreti.«

»Tepec,« mu pravi kmet, »če bi bilo mogoče večkrat umreti, bi se jaz tudi radi enkrat ne jokal!«

UGOVOR.

»Kaj, to je vaš brat?« Vi imate tudi vsak dan kakega novega brata!

»O prosim; poznavava se že tri leta.«

TEORETIK.

»Kaj? Močnik je postal tako bogat radi svojih iznajdb?«

»I kaj! On sploh ni nobene stvari iznašel. Samo knjigo je napisal: »Kako bom naredil iz najdbe?«

Pisma.

IZ BELLUNA

Slovenski vojaki iz goriškega doma, že od daleč lahko se nas pozna, po Bellunu zdaj španciramo ter prot' domu se oziramo. Res da veliko let še ni, odkar v svet smo morali, pač pa mescev je devet, katerih zdí se nam cel že svet. Belluno je veliko mesto, šteje palatristo in dvesto, a naše so najbolj visoke, da ž njih ne more, če prav se hoče. Ko zremo v minute čase, kakšno bilo je življenje naše, solza nam oko zakrije, iz žalosti v kantino se zavije. Zares da dolge zimske so noči, a nam jih bilo nikdar zadosti ni, ko šlišal petelina se je glas, rekli smo, šele zdaj je pravi čas. V kratkem letu dni upamo, da se bomo poyrnili, se dekletom omečča srce, kjer le tam, je naše vse. Takrat ni nad nami gospodar, ne stotnik in ne kapral si vojaško žubo slečemo, ter si ledih stan oblečemo. Vam pa letnik 1905 sinovi, nič v strahu, če prav ste novi, srčno bodite od nas pozdravljeni in z močnim hrbtom pripravljani.

Pošljamo pozdrave starišem, bratom, sestram, prijateljem, posebej pa na nas pozabljenim dekletom: Sinigoj iz Saksida; Lisjak, Baša, Štubelj, Dornberg; Mučič, Brisko, Standrež; Troha, Podlaniše; Vojska, Straža; Prezelj, Ravne; Ambrožič, Vrhopolje; Rijavice, Ajševica; Lokar, Lokavec; Kopal, Planina; Krašna, Budanje; Volk, Trnovno; Naglosti, Premru, Vipava; Grljevič, Col; Kumar, Grgar.

IZ MILANA

Slovenski fantje 68. pešpolka v mestu milanskem pošljamo pozdrave našim starišem, sestram in bratom, našim dekletom, od katerih smo pozabljeni, posebno pa letniku 1905, katerih pa težko čakamo, da bodo nam prišli odvzet te težke verjge, katere nas sedaj težijo. Ne bojte se fantje vi, ko boste mogli k vojakom odražati. Saj je tudi za nas enkrat bilo tako, ko

sno od svojih dragih, mogli vzeti slovo. — Pregelj Jožef, Brdo; Bubnič Mirko, Pregarje; Ambrožič Avgust, Bistrica; Trotnik Karol, Žirarnica.

Pravijo, da so ustanovili v Lokavcu društvo »Aufbiks.« — Pravila društvu sestavljajo v Ajdovščini.

KRALJICA POD NANOSOM.

Pod Nanosom stoji vasičica,
v njej pa je kraljičica,
kdor hoče jo dobiti,
mora na Ubelsko priti.
Lase vse »fovš« ima,
pa lič'ca pudrana,
d'šav ne manjka ji,
rovšod za njo diši.
In jezik dolg je njen,
da meri kloftré tri,
namazan je, strupen,
ga sliši pet vasi.
Tu se posluži Čukec ti,
da kaj ti ne izpodleti.
A »merkaj,« ko prideš k nji,
da čaribran te ne dobi.
Opozoriti te moram na novico,
da ti ne bo belila glavico:
Oglej si jo dobro do vrha do tal,
da ti pozneje ne bode kdaj žal.

IZDAJALSKI ODGOVOR.

Mati svoji mali hčerki: »Višiš, dete, tako se nokaže, da imamo koga radi« (pri t'm in objame in poljubi). Hčerka: »Papa pa zna še to bolje nokažati, ker je včeraj neštetikrat poljubljal našo hišno, ko si bila ti v cerkvi.«

ALEKSANDER IN ARI- STOTELES.

Profesor graja učenca in mu reče: »Aleksander je bil v vaših letih že slaven.« — »Pa je imel tudi Aristotela za učitelja«, je hitri odgovor.

Proda se takoj lepo posestvo v bližini Maribora, obsežno 52 johov, primerno za dve družini. Zemljišče prvotno, prikladna gospodarska poslopja za obdelovanje posestva. — Na prodaj tudi vagon rži, 20 sodov sadjevca, vozovi, stroji in drugo orodje. Cena 800.000 Din., proti ugodnim plačilnim pogojem.

Pojasnila daje »Kavarna Drava« v Mariboru.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

I. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 5%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom.

Obrestuje tudi višje po dogovoru.

PROSNJA DO BIVSIH AVSTRIJSKIH VOJAKOV, RUSKIH UJETNIKOV.

Moj sin Blaž Tomšič iz Levpe, ki je služil pri ljubljanskih domobrancah, je bil ujet v prvih bitkah v Galiciji leta 1914. Iz ruskega ujetništva je pisal zadnjič ob koncu leta 1914. Od tega časa nimamo več o njem niti kakega obvestila. Zato prosim bivše avstrijske vojake, ki so bili v ruskem ujetništvu, da mi naznanijo, če bi mi vedeli dati kakšne podatke o njem. Nič ne vem, če-li še živi ali ga že krije črna zemlja. Stroške dopisovanja takoj povrnem.

Blaž Tomšič, posestnik
v Levpi št. 83.

Angleški pinc à L. 15 — steklenica liter.

Rhum Kingston à L. 15.50 steklenica liter.

Jajčna maršala à L. 12. — steklenica liter.

Maršala Trapani najfinejša L. 5.- l. Vermouth turinski - beli vermouth à L. 5.- liter. Likerji: Curacao, Chartreuse, Maraškin, Hruškovec, Bnedictine, Janežev, Sibilla. - Vzorec Šrega, China à L. 15.50 steklenica liter. Kognak fini Šampanjec à L. 10. steklenica 7/10. Domače žganje a L. 11 liter.

Žganjarna na trgu Sv. Antona številka 7.

Ceneno češko posteljno perje

Kilogram sivega cuafnega perja L. 16. — polbelega L. 24. — belega L. 28. — boljšega L. 34. — mehkega kot puh (weich wie Daumen) L. 39. — in L. 58. — najboljše vrste L. 68. — Razpošilja se po povzetju od svote L. 100. — naprej colnine prosto, poštnine prosto, zamenjava in vrnitev robe dovoljena. Vzorci brezplačno, dopisi samo na: BENEDIKT SACHSEL, Lobež št. 776 pri Plzenju - Češka.

Poštni paketi rabijo iz Češke v Italijo okrog 14 dni.

Nova trgovina z raznim blagom.

Velika zaloga tkenine (moško in ženko blago) srajce, maje, nogavice, razne obleke, ter krama; dežniki, čevlji, klobuki, kape; nadalje: posoda porcelan, steklo, šipe, (češko blago), svetilke, električne priprave ter žarnice najboljših znamk.

Mizarske, šolske in pisarniške potrebščiné l. t. d.

Vse po konkurenčnih cenah.

Priporoča se slav. občinstvu

F. Prencis, Solkan
na glavnem trgu.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izgotovljene obleke po najnižji ceni, obrnite se edino na domačo tvrdo

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah. Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani ANDREJ MAVRIČ Irgovec.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci številka 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavci so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov l. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljše, pristni in garantirani kamn-osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovarnen.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec Škodnik Anton, znan povsodi.

Pa to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefiria, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.